

פרק שביעי

**ובו מסופר איך מפצח אגוזים ולקקנית חיו
בטירה ומה קרה להם בסוף.**

וכך, אחרי פרידה ארוכה, מפצח אגוזים ולקקנית חיו עכשיו בשמחה ואושר בטירה יחד עם הילדים. הילדים אהבו את לקקנית במיוחד, כי היא ידעה לשיר להם שירים היפים, שאותם למדה בזמן שהותה ביער ובאחו מציפורים, דבורים וחיפושיות. היא גם ידעה לספר סיפורים נהדרים על הנדודים שלה וגם על הארמון של פייה פה-דבש ועל המלכה צנטיפוליה, על מערת הגמדים ועל הכל מה שהתרחש שם. הילדים היו ברצון רואים כל זאת, וביקשו לעתים קרובות את לקקנית שהיא תוביל אותם למערת הגמדים, אך היא לא ידעה את הדרך לשם. היא הגיעה לטירה בלילה, ולא ידעה באיזה דרכים, שבילים ומעברים הובילו אותה הגמדים אבל הילדים אהבו גם את מפצח אגוזים כי הוא שעשע אותם בתעלולים שונים. היא גם

ידע לטפס היטב, ועזר להם להשיג דברים שאליהם לא יכלו בעצמם להגיע, כמו טבעות משחק שנתלו על ענפי העצים בגן או כדורים שנפלו על הארון. ובקיץ הוא קטף להם אגסים ודובדבנים מעצים גבוהים. הם ראו שהוא אוהב לאכול אגוזים ולכן הביאו לו כאלה וגם הבטיחו שלחג המולד יקבל הרבה אגוזים גדולים, כי עד עכשיו היו לו רק אגוזי לוז קטנים. הם שמחו מראש כשתארו לעצמם איך יצטרך לפתוח את פיו כדי לפצח אגוז המלך או אפילו אגוז קוקוס.

גם את התרנגול אהבו הילדים, כי הוא בא לעתים לבקר את מפצח אגוזים ולקקנית וקרקר להם בעליזות והשמיע את הקיקיריקי שלו כאשר שיחקו. אבל התרנגול אהב במיוחד כאשר מפצח אגוזים האכיל אותו.

וכך עברו בשמחה חייהם של הילדים יחד עם מפצח אגוזים, לקקנית והתרנגול, תוך משחק, שירה וסיפורים. הזמן עבר מהר והם לא חשבו אי-פעם שיכול להיות אחרת. מדי פעם ביקרה אצלם גם הפייה פה-דבש, שהביאה להם

תמיד צעצוע או משחק חדש. הפייה הקטנה באה תמיד דרך ארון קיר, בו שמרו הילדים את משחקהם. בארון זה היה חור קטן והילדים חשבו תחילה שזה חור של עכבר, וכדי לתפוס אותו שמו מדי פעם קצת דברי מתיקה. אך מאחר שכלום לא נגע באלה, הם החליטו שזו כנראה המקום שדרכו באה אליהם הפייה. הם השתדלו לשים לב ולראות איך היא מופיעה, אך לא הצליחו בכך אף פעם, והפייה נמצאה פתאום בחדר ושמה כל מני דברים יפים בתוך ארון הצעצועים בלי שהרגישו בבואה. הם היו ברצון הולכים אחריה אבל היא נעלמה כמו שהופיעה, תמיד בשקט, בלי שירגישו בכך. הם חיטטו בחור, דפקו עליו ואפילו הרחיבו אותו, אבל לא יכלו לראות כלום, אלא חור חשוך. הם ביקשו ממפצח אגוזים ולקקנית שיזחלו פנימה כדי לראות לאן החור מוביל. שני אלה היו מוכנים לכך ויצאו לדרך. זמן רב היו צריכים לזחול דרך מנהרות חשוכות, שנעשו כל פעם גבוהות ורחבות יותר. בסוף נעשה הכל בהיר יותר ויותר ופתאום הם מצאו את עצמם בגן

ירוק ומלא פרחים של הפייה פה-דבש, אותו הגן שממנו הירקן ואישתו גנבו לפני זמן רב את האגוז ואת הביצה. לקקנית ומפצח אגוזים הסתובבו בגן והגיעו בסוף גם לשער, שלידו עמדו עצי האגוז והסוכר. לקקנית הביטה בכמיהה על הממתקים התלויים על העץ ומפצח אגוזים השתוקק לאגוזים הגדולים והיפים, עד שבסוף החליט לטפס כדי לקטוף אותם. כמו בעבר כך גם עכשיו באו ציפורי הגן, נפנפו בכנפיהם וקראו "אל תעשו זאת! אל תעשו זאת!" הקטנים נבהלו מאוד ורצו מהר לתוך המנהרה ממנה באו. תוך כדי הריצה לקקנית נפלה על הארץ ובוודאי הייתה בוכה כי לפיה נכנס חול, אלא שלא היה זה סתם חול כי אם סוכר מתוק ולבן והיא ליקקה אותו בתאוה. שניהם זחלו במנהרה ובסוף הגיעו לארון הקיר. האח והאחות חכו להם והם היו צריכים לספר בפרוטרוט מה ראו בגנה של הפייה. לילדים היה קשה להאמין לסיפור שלהם, אבל לקקנית ליקקה עדיין את שפתיה, ופניו של מפצח

אגוזים היו כה רציניים בזמן שלקקנית סיפרה, כך שבסוף הילדים לא פקפקו יותר. הם ביקשו מחבריהם הקטנים שילכו עוד פעם לגן, יחפשו אותה ויבקשו מהפייה פה-הדבש לבוא אליהם ולקחת גם אותם לגן הנפלא. מפצח אגוזים ולקקנית הסכימו ברצון, כי הממתקים והאגוזים שעל העצים משכו אותם מאוד. לכן הם זחלו שוב בתוך המנהרה עד לגן הפייה. את הפייה עצמה לא ראו בשום מקום, ולכן הלכו שוב לשער הזהב ולעצי אגוז וסוכר.

לקקנית רצתה לנגוס קצת מגזע עץ הסוכר אך הציפורים קראו שוב "אל תעשו זאת! אל תעשו זאת!" לקקנית פנתה אז לעורב אחד ושאלה איפה נמצאת הפייה והעורב סיפר שהפייה נסעה והציפורים נשארו לשמור על הגן, כדי שאף אחד לא יקטוף מפירותיו. הציפורים האלה היו בעצם אנשים מכושפים, שבאו בהסתר לגינה כדי לגנוב מהפירות. אבל הפייה הענישה אותם, הפכה אותם לציפורים, ועכשיו הן היו חייבות לשמור על הגן. העורב הזהיר את הקטנים לא לקחת שום דבר מהגן, כי

הפייה תרגיש בכך מיד ותעניש גם אותם. וכך מפצח אגוזים ולקקנית חזרו לארון הקיר וסיפרו לילדים בפעם השניה מה ראו ושהפייה נסעה. אבל מפצח אגוזים הביא נוצה יפה, שנפלה מאחת הציפורים, ושם לו אותה על כובעו, ולקקנית הורידה את נעליה ושפכה מהם את החול שנכנס אליהם בזמן הריצה בגן, ובאמת היה זה סוכר לבן ומתוק. תשוקתם של הילדים לגן גברה והם המתינו באי-סבלנות לביקור של הפייה, אך היא לא הופיעה.

מפצח אגוזים ולקקנית חשבו כל הזמן על עצי הסוכר והאגוזים בגן של הפייה. כמיהתם לאלה הייתה כה עזה שהחליטו ללכת בהסתר לתוך הגן, ובלילה, כשהציפורים ישנות, לקטוף מהאגוזים והממתקים. וכך, לילה אחד הם הלכו לשם בשקט גמור. הגן נראה יפה מאוד באור הירח. הם התגנבו דרך שער הזהב. למרות שרוב הציפורים ישנו, הרי הינשופים והעטלפים התעופפו בגן, ושמרו על הפירות. אבל מפצח אגוזים ולקקנית לא שמו לב

אליהם, למרות שהציפורים נפנפו בכנפיהם וצעקו בקול. מפצח אגוזים שלף את חרבו והגן על לקקנית בפני התקפות הציפורים, עד שהצליחה להוריד מספיק ממתקים מהעץ. ואז טיפס על עץ האגוז בעצמו ולקח משם אגוזים כמה שרק יכול היה לשאת. עמוסים לעייפה התחילו שני הגנבים הקטנים ללכת אל פתח המנהרה כשהציפורים רודפים אחריהם. אך כאן באה לקראתם הפייה ועצרה אותם. "לקחתם מפירות הגן" אמרה "למרות ההזהרות של ציפורים. עכשיו אעניש אותכם. אתה מפצח אגוזים תצטרך מעתה לפצח אגוזים, אבל רק עבור אחרים. לבדך לא תוכל לאכול מהם. ואת לקקנית תהי לבובה מסוכר. ותישארו כך עד שימצאו שני ילדים טובים ונבונים שישחררו אותכם מהעונש." היא נגעה בהם בשרביט שלה והם נעשו קשיחים וחסרי חיים.

בינתיים בטירה הילדים השתוממו מאוד שחברי המשחקים שלהם נעלמו. הם הבינו בסוף שאלה הלכו לגן הפייה וחיכו באי-סבלנות

לשובם. עברו ימים רבים ולא קרה כלום. גם הפייה לא הופיעה אצלם יותר והם לא יכלו לשאול אותה על גורל הקטנים.

הגיע חג המולד והילדים לא רצו מתנות כלשהן, וביקשו רק שמפצח אגוזים ולקקנית יהיו איתם בחג. וכשערב אחד כך ישבו בחדר חשוך שלהם, נפתחה פתאום דלת ארון הקיר וקרן אור בקעה משם אל הילדים המופתעים. הם ראו שהצעצועים הישנים שלהם נעלמו, ובמקומם הפייה שמה צעצועים חדשים. הם יכלו לראות את הפנים של מפצח אגוזים ואת דמות לקקנית. הילדים רצו לקראתם ושאלו מדוע לקח להם זמן רב כל כך לחזור, אך לדאבונם לא קיבלו כל תשובה, כי שני אלה היו קשיחים ומתים. הם ניסו לדחוף לפיו של מפצח אגוזים את האגוז הגדול והיפה ביותר והוא אמנם פיצח אותו אבל הגרעין נפל מפיו. "ראו" אמרה הפייה "הם מתו כי ניסו לעשות בהסתר מה שאסור היה להם לעשות, אך אתם תוכלו להחיות אותם, אם רק תהיו במשך שנה שלמה טובים ונבונים." האח והאחות

שמחו מאוד, לקחו את הדברים ברצינות
והבטיחו להיות טובים ונבונים, אך לא הצליחו
להתנהג כך במשך שנה שלמה. ועד היום

אפשר לראות בימי חג המולד מפצחי אגוזים
ובובות סוכר, כי בינתיים עשו רבים כאלה מעץ
ומסוכר, כך שאת האמיתיים לא ניתן יותר
להכיר. וזה רע מאוד, כי הילדים תמיד

מאמינים שהאמיתיים הם לאו דווקא אצלם,
ולא משתדלים כלל להיות טובים ונבונים. ולכן
מפצח אגוזים ולקקנית ממתנים עדיין לשחרור
מהכישוף.

ומה קרה לתרנגול?

כשלקקנית ומפצח אגוזים לא חזרו והוא לא
ראה אותם יותר בחצר, הוא עף על הצריח של
הטירה כדי לראות לאן הם נעלמו. ושם הוא
עומד עדיין, מסתובב ברוח ומביט בכל
הכוונים. אך את הקיקיריקי השמח שלו לא
משמיע יותר. מאז נתנולו האנשים שם
"שבשבת". וכשבחוץ יורד גשם וסערה
משתוללת התרנגול משמיע צעקה חזקה ושני
הילדים שבטירה יושבים ליד האח ומספרים
לעצמם סיפורים מופלאים על גמדים, ועל גן
הפייה, שמפצח אגוזים ולקקנית סיפרו להם
לעתים קרובות.